

«οι μαθητές γράφουν!»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΑΝΑΤ. ΑΤΤΙΚΗΣ 2010-2011

Η βαλίτσα

Δήμητρα Νικολαΐδη

1^ο Γυμνάσιο Αυλώνα
22950 41365

«Μα είστε εντελώς άχρηστη; Σας είπα ότι ψάχνω τη βαλίτσα μου! Βρείτε την!»

«...Για άλλη μια φορά, κύριε. Αν έχετε χάσει κάποιο αντικείμενο...»

«Τη βαλίτσα μου!»

«...παρακαλώ απευθυνθείτε στο τμήμα Απολεσθέντων Αντικειμένων.»

Ήταν ένα τραγελαφικό θέαμα. Εκείνος (ονόματι Κίτσος Μυτζήθρας, γέννημα θρέμμα ενός χωριού του Ταυγέτου) ήταν κοντόχοντρος, ελαφρώς φαλακρός, και φορούσε ένα γκρι κουστούμι καταϊδρωμένο από την προσπάθειά του να βρει την χαμένη βαλίτσα του.

Η υπάλληλος του αεροδρομίου, από την άλλη, ήταν μια μικροκαμωμένη κοπέλα, προφανώς εξαντλημένη από τη δουλειά της και την υποχρέωσή της να αντιμετωπίσει κοσμίως ανθρώπους σαν τον κ.Κίτσο.

«Κάντε μου τη χάρη κύριε! Θα με αναγκάσετε να καλέσω την ασφάλεια!»

«Ανόητη! Ξέρεις ποιος είμαι εγώ; Ξέρεις ποια είσαι εσύ; Πρέπει να με εξυπηρετήσεις, κυρά μου! Θέλω τη βαλίτσα μου, κι αν δε μου τη βρείτε, θα γίνει εδώ πέρα της Πλύτρας...»

Ο κ. Κίτσος αγνοούσε βέβαια το γεγονός ότι στην Πλύτρα δεν είχε γίνει ποτέ κάποιο αξιοσημείωτο βίαιο ή πολεμικό συμβάν, αλλά τη δεδομένη χρονική στιγμή αυτό δεν είχε και πολλή σημασία. Αυτό που είχε, όμως, σημασία, ήταν ότι η υπάλληλος δεν άντεχε άλλο τη συμπεριφορά (ή ακόμα και τη μυρωδιά) του κ.Κίτσου και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου που βρισκόταν δίπλα της, για να καλέσει την ασφάλεια του αεροδρομίου.

«Έλα Γιάννη, μπορείς να στείλεις δυο τρεις κατά δώθε μεριά; ...Ναι, ναι, είναι ένας εδώ πέρα που μου έχει βγάλει το λάδι.»

«Αν είναι δυνατόν! Αυτή εδώ κάλεσε την ασφάλεια! Χα χα!»

«Ε, ναι κύριε, τι θέλετε να κάνω πια; Χάσατε τη βαλίτσα σας; Ωραιότατα! Πηγαίντε στο τμήμα Απολεσθέντων να σας τη βρουν, να με αφήσετε κι εμένα ήσυχη! Έχετε αναστατώσει ολόκληρο το θάλαμο!»

(Πράγματι, εδώ και αρκετή ώρα, οι λοιποί άνθρωποι που περίμεναν την πτήση τους είχαν αφοσιωθεί στην λογομαχία του κ. Κίτσου με την υπάλληλο.)

«Δε θα μου πεις εσύ τι θα κάνω! Εδώ χάθηκε η βαλίτσα μου· εδώ είναι κι ο κλέφτης.»

«Πολύ καλά τότε! Πηγαίντε καθήστε στις θέσεις εκεί πέρα και κανονίστε τα με την ασφάλεια...»

«Το αποφάσισα! Θα καθίσω εκεί και θα περιμένω την ασφάλεια. Το αποφάσισα ΕΓΩ. Επειδή ΕΓΩ είμαι κυρίαρχος του εαυτού μου και κανένας δε μου λέει τι να κάνω», είπε κι έκανε.

Η υπάλληλος κούνησε μόνο το κεφάλι της και αναστέναξε· το θέμα δεν την αφορούσε πια, ή τουλάχιστον έτσι ήλπιζε.

Ένας λογικός άνθρωπος θα αναρωτιόταν για την πολυτιμότητα (και άρα τη μη δυνατότητα αντικατάστασης) του περιεχομένου της βαλίτσας που είχε αναστατώσει όλο το αεροδρόμιο. Η αλήθεια είναι ότι τον κ. Κίτσο δεν τον ένοιαζε τόσο η απώλεια των

αντικειμένων που βρίσκονταν μέσα στην βαλίτσα - ήταν, άλλωστε, μόνο τα αναγκαία για το ταξίδι - παρά η βαλίτσα η ίδια. Φτιαγμένη από δέρμα αγελάδας και με πέτσινα λουριά, η βαλίτσα αυτή ήταν το αντικείμενο λατρείας του συγκεκριμένου ανθρώπου. Του την είχε φέρει πριν χρόνια ένας ξάδερφος από το Τέξας και άρα, καθώς ήταν κοσμογυρισμένη, ήταν ανεκτίμητη.

Ο κ. Κίτσος περίμενε καθισμένος στον θάλαμο για μία, περίπου, ώρα. Στο χρονικό διάστημα αυτό είχε καταραστεί τον άτιμο κλέφτη της βαλίτσας του, την άχρηστη υπάλληλο, την ασφάλεια που αργούσε και τον εαυτό του τον ίδιο που δεν προστάτεψε αρκετά το έργο τέχνης που κουβαλούσε.

Ήταν έτοιμος να σηκωθεί για να πάει να παραπονεθεί πάλι στην κοπέλα, όταν εμφανίστηκαν δυο άντρες, μέλη, προφανώς, της ασφάλειας του αεροδρομίου. Διέφεραν κατά πολύ στο ύψος · ο ένας ήταν ψηλός, ενώ ο άλλος ήταν πολύ πιο κοντός από τον πρώτο.

«Επιτέλους! Τι κάνατε τόσην ώρα;»

«Ε, εντάξει τώρα χριστιανέ...να μην πιούμε και μεις ένα φραπεδάκι...να πάρουμε δυνάμεις, ξέρεις...», απάντησε ο ψηλός κι έξυσε αμήχανα το κεφάλι του.

«Δεν καταλαβαίνετε τον πόνο μου! Έχασα τη βαλίτσα μου, την λατρεία μου!»

Ο κοντός έβγαλε από την τσέπη του ένα μπλοκάκι κι ένα μολύβι.

«Δε μου λέτε τώρα...κύριε...;»

«Κίτσος Μυτζήθρας.»

«Ναι. Το χαμένο αντικείμενο αυτό...»

«Η βαλίτσα μου!», ακολούθησε ένας βαρύς αναστεναγμός.

«Ναι. Πώς μοιάζει ακριβώς;»

«Αχ! Είναι πανέμορφη! Το γλυκό καφέ του δέρματός της λάμπει! Τα λουριά της σου κλέβουν την καρδιά!...Θεέ μου, κάνε να είναι καλά...»

«Μάλιστα. Περιείχε τίποτα πολύτιμα πράματα; Ξέρετε τώρα, ηλεκτρονικούς υπολογιστές, κινητά...»

«Όχι.»

«Πιστωτικές κάρτες μήπως;»

«Ούτε.»

«Ταυτότητες, διαβατήρια, πιστοποιητικά γεννήσεως, γάμου, θανάτου;»

«Τίποτα.»

«...Τι μας ζαλίζεις τότε άνθρωπε μου; Για τη βαλίτσα κλαψουρίζεις έτσι; Αγοράζεις κι άλλη μπρε!» είπε ο άντρας και χτύπησε φιλικά τον κ. Κίτσο στην πλάτη.

Το μάτι του κ. Κίτσου γυάλισε. Ανατρίχιασε. Έσφιξε τις γροθιές του κι έτριψε τα δόντια του...

«Η βαλίτσα ΑΥΤΗ. Δεν είναι μια ΑΠΛΗ βαλίτσα.»

... κι άρπαξε τον άντρα από το πουκάμισο, σηκώνοντας τον από το έδαφος ...

«Είναι το θαύμα της βιομηχανίας βαλιτσών! Είναι πανέμορφη! Σειρήνα! Γοργόνα!»

Εκείνη τη στιγμή, μπορούσε κάλλιστα να ταυτιστεί με έναν ταύρο στην αρένα όταν ο ταυρομάχος κουνάει το κόκκινο μαντήλι του.

«Πώς τολμάς να μιλάς έτσι για αυτήν!!!»

Ο κ. Κίτσος άφησε τον γιακά του άντρα (ο οποίος επέστρεψε απότομα στη γη) και τα χέρια του έπεσαν άτσαλα στα πλευρά του. Το βλέμμα του καρφώθηκε στο βάθος του θαλάμου. Άνοιξε το στόμα του να φωνάξει, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να ψελλίσει λέξεις που κανένας δεν άκουσε.

Οι δυο άντρες ακολούθησαν το βλέμμα του κ. Κίτσου και προς έκπληξή τους είδαν...

Έναν άντρα κουκουλωμένο με μια μαύρη καμπαρντίνα, φορώντας γυαλιά ηλίου και σκούρα γάντια. Η εμφάνιση του δεν αποκάλυπτε τίποτα το ύποπτο, μόνο που στα χέρια του κρατούσε τη βαλίτσα του κ. Κίτσου. Τα δεσμά του Οδυσσέα δεν θα κράταγαν πια ούτε δευτερόλεπτο τον κ. Κίτσο.

«...Δολοφόνη! Κλέφτη! Άτιμο κατακάθι της κοινωνίας! Γουρούνι!»

Μέχρι να γυρίσουν οι άντρες της Ασφάλειας το κεφάλι τους, ο κ. Κίτσος βρισκόταν δίπλα στον άνθρωπο και προσπαθούσε να πάρει την βαλίτσα.

«Κλέφτη! Δωσ' την πίσω!»

«Η βαλίτσα αυτή ανήκει στο άτομο μου», αποκρίθηκε ο άντρας και τράβηξε προς το μέρος του τη βαλίτσα.

«Κοίτα θράσος! Αηδιαστικέ άνθρωπε! Δώσε εδώ την βαλίτσα μου!» επέμενε με οργή ο κ. Κίτσος.

«Σας παρακαλώ κύριε. Δεν έχετε κάτι άλλο πιο σημαντικό να κάνετε;»

«Πώς, έχω! Να πάρω τη βαλίτσα μου και να σε κοπανήσω! Κλεφτρόνι!»

Η Ασφάλεια κατέφτασε τρέχοντας, προσπαθώντας να ηρεμήσει τα πνεύματα:

«Ηρεμήστε κύριε Μυτζήθρα. Μπορεί να πρόκειται απλώς για σύμπτωση», πρότεινε ο ψηλός.

«Βεβαίως. Για αυτό ακριβώς πρόκειται.» Ο άντρας με την καμπαρντίνα έστρεψε το κεφάλι με περιφρόνηση.

«Άντε μπράβο. Λοιπόν, θα γίνει έρευνα στο περιεχόμενο της βαλίτσας. Αν όντως είναι η βαλίτσα του κ. Μυτζήθρα, θα πρέπει να μας ακολουθήσετε, κύριε.»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία! Καμιά βαλίτσα δεν είναι σαν κι αυτήν...!»

«Μα αν είναι δυνατόν κύριε μου! Για όνομα, σταματήστε να με διακόπτετε! Όπως έλεγα λοιπόν, κύριε. Ανοίξτε τη βαλίτσα...»

«Αρνούμαι.»

«Κτήνος! Κλέφτη της κακιάς ώρας! Αυτός την έκλεψε!»

«Ήσυχάστε κ.Μυτζήθρα! Καταντάτε κουραστικός! Γιατί αρνείστε, κύριε; Μήπως έχετε κάτι να κρύψετε;»

«Όχι. Απλώς αρνούμαι να δείξω το περιεχόμενο των αποσκευών μου σε έναν τέτοιο απολίτιστο άνθρωπο.»

«Πολύ καλά λοιπόν, κύριε πολιτισμένε. Γιάννη, για δεσ τι γίνεται.», είπε ο ψηλός και έγεννε στον κοντό (απ' ότι φαίνεται, αυτός ήταν ο Γιάννης της υπαλλήλου.)

Ο Γιάννης πλησίασε τον άντρα και τράβηξε απ' τα χέρια του την βαλίτσα, ακουμπώντας την στο πάτωμα. Ο κ. Κίτσος έμεινε να κοιτάει με μίσος τον αντίπαλό του, ο οποίος είχε, περιέργως, γλομιάσει. Ο χρόνος έμοιαζε να κυλάει με την ταχύτητα μιας χελώνας. Τα λουριά της βαλίτσας λύθηκαν. Ο φύλακας ακούμπησε το πάνω μέρος της βαλίτσας και την άνοιξε...

«...!!!»

Σύμφωνα με στατιστικές, γίνονται περίπου 70 τρομοκρατικές επιθέσεις κάθε χρόνο. Πολλές από αυτές γίνονται σε αεροδρόμια. Ο κ. Κίτσος είχε την καλή τύχη να αποτρέψει, χωρίς βέβαια να το ξέρει, μία από αυτές.

Αποδείχθηκε ότι ο άντρας με την καμπαρντίνα ήταν στην πραγματικότητα τρομοκράτης, που είχε καταφέρει να περάσει μια άκρως επικίνδυνη βόμβα απ' τον έλεγχο του αεροδρομίου. Η αστυνομία προσήλθε στο αεροδρόμιο και συνέλαβε τον άντρα, ενώ ο αρχηγός της αστυνομίας θέλησε να συγχαρεί τον κ. Κίτσο:

«Είστε ήρωας! Χωρίς εσάς, αγαπητέ, πολλοί άνθρωποι θα βρίσκονταν τώρα έξι μέτρα κάτω από τη γη, αν με καταλαβαίνετε, βεβαίως, αγαπητέ...»

«Έτσι ε;»

«Απολύτως, αγαπητέ!»

«Δηλαδή εγώ τώρα δικαιούμαι και αμοιβή, σωστά;»

Και ξαφνικά το μούτρο του αρχηγού άλλαξε. Τα δασιά φρύδια του σούρωσαν, έκλεισε με νεύρο τα μάτια του (κάνοντας μια χαρακτηριστική γκριμάτσα) και έβγαλε το μαντίλι του από την τσέπη του για σκουπίσει το μέτωπό του.

«Δεν σας καταλαβαίνω, αγαπητέ. Από πού κι ως πού απαιτείτε με τέτοια αυθάδεια αμοιβή;»

«Μα μόλις τώρα είπατε πως είμαι ήρωας.»

«Ναι, φυσικά, βεβαίως. Ποιος σας είπε όμως πως οι ήρωες ανταμείβονται με χρηματικό ποσό;»

«...»

«Κοιτάξτε παρακαλώ τον Σουπερμάν. Πληρώθηκε, ποτέ, αγαπητέ, ο κύριος Σουπερμάν;»

«Πότε δεν ξέρει κανείς τι παίζει στα παρασκήνια...αγαπητέ.»

«Πόσο απρεπές! Αμφισβητείτε λοιπόν την εντιμότητα του εθνικού ήρωα Σουπερμάν;»

Εκείνη τη στιγμή διάλεξε ένας νεαρός αστυνομικός να διακόψει τον αρχηγό, για να του θυμίσει πως ο Σουπερμάν όχι μόνο δεν ήταν εθνικός ήρωας της Ελλάδας, αλλά ούτε και επαρκές πρόσωπο, μα ο αρχηγός τον αγριοκοίταξε και έτσι ο άτυχος άνθρωπος προτίμησε να

σιωπήσει.

«Παραδειγματιστείτε επιτέλους. Ο κύριος Σουπερμάν είναι ένας πολύ αξιόλογος άνθρωπος.»
είπε κουνώντας το κεφάλι του.

Την ίδια στιγμή, ένας άλλος αστυνομικός πλησίασε τρέχοντας τον κ. Κίτσο και τον αρχηγό και λαχανιασμένος τους ενημέρωσε ότι:

«Έχουμε ένα τηλεφώνημα για τον κ.Μυτζήθρα...»

«Ποιος είναι;»

«Η γυναίκα σας ... λέει ότι μέσα στην βιασύνη σας, ξεχάσατε την βαλίτσα σας στο σπίτι...»